

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 1019/12</i>
------------------	------------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 stycznia 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	<i>SSA Bogumiła Burda (spr.)</i>
	Sędziowie:	<i>SSA Barbara Gonera</i> <i>SSA Marta Pańczyk-Kujawska</i>
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu ***16 stycznia 2013 r.***

na rozprawie

sprawy wniosku ***J. S.***

przeciwko ***Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.***

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawczyni

od wyroku ***Sądu Okręgowego w Rzeszowie***

z dnia ***24 sierpnia 2012 r.*** sygn. akt ***IV U 1512/11***

u c h y l a zaskarżony wyrok oraz poprzedzającą go decyzję

Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w R. z 15 września 2011r. i przekazuje sprawę do ponownego rozpoznania bezpośrednio temu organowi rentowemu.

Sygn. Akt III AUa 1019/12

UZASADNIENIE

Decyzją z 15 września 2011r., przywołując ustawę z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z FUS (tekst jednolity Dz. U z 2009r. Nr 153, poz. 1227 ze zmianami), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. wstrzymał J. S. wypłatę emerytury poczynając od 1 października 2011r.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy poinformował wnioskodawczynię, że wypłata świadczenia zostaje zawieszona z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia, bez rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego ta praca była wykonywana bezpośrednio przed nabyciem prawa do emerytury.

J. S. zakwestionowała decyzję w odwołaniu skierowanym do Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie.

Określiła decyzję jako niezwykle krzywdzącą i naprowadziła, że dokonana zmiana ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych narusza zasady równości, ochrony praw nabytych demokratycznego państwa oraz zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu decyzji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie po rozpoznaniu sprawy wyrokiem z 24 sierpnia 2012r. oddalił odwołanie.

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd Okręgowy ustalił, że Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. decyzją z 29 września 2010r. przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury od 1 września 2010r. i od tej daty do 30 września 2011r. wypłacał świadczenie. W tym czasie skarżąca nieprzerwanie kontynuowała zatrudnienie w (...) Spółdzielni Mieszkaniowej w R.. W związku z wejściem w życie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach, Zakład po ustaleniu, że wnioskodawczyni nie rozwiązała umowy o pracę z pracodawcą, u którego była zatrudniona przed przyznaniem prawa do emerytury, decyzją zaskarżoną w niniejszym postępowaniu zawiesił wypłatę świadczenia.

Mając na uwadze tak ustalony stan faktyczny, Sąd I instancji stwierdził, że decyzja organu rentowego, wydana na podstawie art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r., była prawidłowa.

W podstawie prawnej rozstrzygnięcia Sąd dodatkowo powołał art. 477¹⁴ § 1 kpc.

Apelację od wyroku Sądu Okręgowego skierowała do Sądu Apelacyjnego J. S..

Zarzucając naruszenie art. 103a, zgodnie z którym w celu kontynuowania zatrudnienia i pobierania emerytury musiałaby rozwiązać stosunek pracy co najmniej na jeden dzień, wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i poprzedzającej go decyzji organu rentowego z 15 września 2011r., w części dotyczącej jej wstrzymania i kontynuowania wypłaty świadczenia zgodnie z ustalonym terminem płatności.

Wskazała, że „wobec niej zostały naruszone konstytucyjne prawa nabyte”.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawczyni jest o tyle uzasadniona, że skutkuje uchyleniem zaskarżonego wyroku oraz poprzedzającej go decyzji organu rentowego z równoczesnym przekazaniem do ponownego rozpoznania bezpośrednio organowi rentowemu.

Stan faktyczny sprawy jest poza sporem.

Decyzją z 29 września 2010r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. przyznał wnioskodawczyni prawo do emerytury od 1 września 2010r., zawieszając równocześnie wypłatę świadczenia z powodu osiągnięcia przez J. S. przychodu w kwocie przekraczającej 130% przeciętnego wynagrodzenia.

25 października 2011r. skarżąca, w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego, ponownie wystąpiła z wnioskiem o ustalenie prawa do emerytury.

Decyzją z 30 listopada 2010r. organ rentowy ustalił prawo do emerytury od 19 października 2010r. tj. od osiągnięcia powszechnego wieku emerytalnego, podjął wypłatę świadczenia i kontynuował ją do czasu zawieszenia wypłaty zaskarżoną w przedmiotowym postępowaniu decyzją, a która to decyzja została przez Sąd I instancji uznana za prawidłową i odpowiadającą prawu.

W pierwszej kolejności stwierdzić należy, że wyrok Sądu I instancji zaskarżony przez wnioskodawczynię apelacją, wydany został z uwzględnieniem orzecznictwa Sądu Apelacyjnego, które z kolei miało oparcie w wyroku Trybunału Konstytucyjnego z 22 lipca 2006r. sygn. Akt SK 45/04. Trybunał Konstytucyjny uznał wówczas, że art. 103 ust. 2a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych jest zgodny z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 32 i art. 67 Konstytucji RP oraz nie jest niezgodny z art. 30, art. 65 ust. 1 art. 70 ust. 5 i art. 73 Konstytucji. Wprowadzony do ustawy o emeryturach i rentach art. 103 ust. 2a zawierał identyczne uregulowanie, jak art. 103a, stąd też Sąd Okręgowy, mając na uwadze stanowisko Trybunału Konstytucyjnego, jak również orzecznictwo tut. Sądu, przy rozpoznawaniu odwołania wnioskodawczyni od decyzji zawieszającej wypłatę emerytury oparł się na przepisie art. 103a ustawy o emeryturach i rentach, który to przepis – co należy podkreślić - w chwili orzekania przez Sąd I instancji korzystał z domniemania konstytucyjności.

Stan prawny uległ zmianie z chwilą zajęcia stanowiska przez Trybunał Konstytucyjny, który wyrokiem z 13 listopada 2012r. orzekł, że art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 257, poz. 1726 oraz z 2011r. Nr 291, poz. 1707) w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, dodanym przez art. 6 pkt 2 ustawy z 16 grudnia 2010r., w zakresie, w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy, jest niezgodny z zasada ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

To zaś oznacza, jak wyjaśnił w uzasadnieniu Trybunał, że spośród emerytów ci, którzy nabyli prawa do świadczenia w ściśle określonym przedziale czasowym tj. od 8 stycznia 2009r. do 31 grudnia 2010r. nie podlegają rygorom wynikającym z art. 103a ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

J. S., jak wynika z akt organu rentowego, prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym nabyła z dniem 1 września 2010r., a prawo do emerytury w związku z osiągnięciem powszechnego wieku emerytalnego – od 19 października 2010r.

To zaś oznacza, że znalazła się w tej grupie emerytów, do których w świetle orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego, art. 103a ustawy z 17 grudnia 1998r. nie ma zastosowania.

Rozpoznając apelację Sąd Apelacyjny, stosownie do art. 316 kpc, zobowiązany był do uwzględnienia nowego stanu prawnego, jaki wywołany został orzeczeniem Trybunału, według którego art. 103a nie ma zastosowania do osób, które nabyły prawo do świadczenia przed 1 stycznia 2011r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy.

Ten nowy stan rzeczy, zdaniem Sądu Apelacyjnego, powoduje konieczność ponownego rozpoznania sprawy przez organ rentowy, który winien rozstrzygnąć – przy uwzględnieniu wyroku Trybunału Konstytucyjnego - czy w przedmiotowej sprawie istniały podstawy do zawieszenia wypłaty emerytury, a w przypadku negatywnej odpowiedzi na tak postawiony problem, podjąc działania naprawcze, zmierzające do usunięcia skutków wydania 15 września 2011r. decyzji, która oparta została na przepisie uznanym za niezgodny z zasadą ochrony zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa wynikającą z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Z tych też względów Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji stosownie do art. 477^{14a} kpc.